

Utrecht, 13 februari 2017

Ministerie van Onderwijs Cultuur en Wetenschap
T.a.v. de Organisatie van Thuiszitterstop 2017 / Implementatie Passend Onderwijs
Rijnstraat 50
2515 XP Den Haag

Betreft: reactie op de ThuiszittersTop 2017

Geachte heer Dullaert, heer Dekker, heer van Rijn, heer Dijkhoff, heer Gerritsen, heer Wijnands mevrouw Kalverboer en overige dames en heren,

Als onderstaande ouders waren wij onder de indruk van de afgelopen thuiszitterstop. Wij hebben veel gemotiveerde deelnemers mogen ontmoeten en horen spreken en ook als ouders konden we onze inbreng geven aan de diverse gesprekstafels.

Na interne evaluatie geven wij graag een terugkoppeling. Wij zien bij de concrete uitvoering van de plannen namelijk nog een aantal valkuilen en hiaten in het veld van Passend Onderwijs.

1) Schoolplicht: Het valt op dat bij het zoeken naar oplossingen 'Leerplicht' en 'terug naar school' altijd de uitgangspunten zijn, i.p.v. 'het recht op onderwijs' zoals beschreven in het IVRK (art. 28 lid 1) Met dit recht op onderwijs als uitgangspunt kan namelijk per kind bekeken worden of dit op school of elders zou moeten zijn en op welke manier dit vormgegeven kan worden (maatwerk dus) .

2) Zorgplicht scholen: Ook de verantwoordelijkheid van scholen en besturen valt nader te bekijken, daar veel kwetsbare leerlingen vaak moeilijk een plek kunnen vinden omdat scholen hen liever niet aannemen. Hierdoor komt een kind uiteindelijk regelmatig terecht op een plek die beschikbaar is (wat iets anders is dan passend), of dus thuis.

Waar er echter veel sancties tegen ouders mogelijk zijn om schoolplicht af te dwingen staan deze zelfde ouders machteloos tegenover scholen, besturen en SWV-en waar juridisch vrijwel geen mogelijkheden zijn tot sancties bij nalatigheid (en waar deze er zijn wordt hier door de inspectie geen gebruik van gemaakt.) Tevens is er sprake van volstreekte willekeur, afhankelijk van de regio, de gemeente en met name het SWV waaronder het kind valt.

3) Eenzijdige beeldvorming: Tevens lijkt er een eenzijdig beeld te bestaan over de groep thuiszitters waarbij de oorzaak van het 'thuiszitten' enkel gezocht wordt in kind- of thuisproblematiek. Uiteraard bestaat deze groep ook maar er wordt te vaak voorbij gegaan aan de groep kinderen waarbij de oorzaak juist primair in het onderwijs/schoolsysteem ligt. Zonder ook deze vorm van zelfreflectie richting het systeem sluiten we veel goede oplossingen uit. Er bestaat nu eenmaal ook een groep leerlingen waar binnen het huidige onderwijssysteem (nog) geen passend aanbod voor is.

4) Positie van ouders: Wij kunnen oprecht constateren dat deze zeer zwak is. Zelfs bij uw thuiszitterstop werden zij nergens genoemd als partner bij het vinden van oplossingen, zaten er geen in het overleg van de 4G en ook geen op het podium. Gelukkig waren er wel veel ouders uitgenodigd, wat al een hele mooie start is, maar eenieder moet zich realiseren dat de ouder primair verantwoordelijk is voor het welzijn van het kind en dus ook primair bij alles betrokken dient te worden. De mindset hierin mag hierin best iets meer verstoken van de huidige 'professionele arrogantie' waarbij de ouder nog altijd (of i.i.g. vaak) gezien wordt als degene met de minste kennis. Ook kijkende naar de enorme invloed van loyaliteitsprincipes zullen wij ons moeten realiseren dat er geen oplossing zal werken, hoe mooi ook, wanneer deze niet gedragen wordt door ouders en kinderen zelf. De positie van ouders wordt versterkt doordat na de 2^e kamer nu ook de 1^e kamer heeft ingestemd met de wetsverandering waarbij instemming van ouders op het handelingsdeel van het OPP verplicht is. Alle partijen worden hierdoor gestimuleerd om samen te werken. Ook dit kan bijdragen aan preventie en

voorkomen van uitval.

5) Definitie en registratie thuiszitters: Hierin is veel ruimte voor interpretatie waardoor er nergens betrouwbare cijfers zijn. Als de 'thuiszittersgroep' daalt maar de groepen langdurig zieken en ontheffingen stijgen, is dit dus geen positieve lijn van mooie resultaten maar een simpele, papieren, verschuiving van het probleem waarbij we onszelf, en met name deze groep kinderen, echte oplossingen ontzeggen.

6) Preventie: Wat betreft preventie zien wij ook nog veel verbeterpunten. Het was opvallend dat daar waar er gesproken werd over preventie, het met name leek te gaan over curatief handelen bij het signaal; 'beginnend' verzuim. Ons inziens is preventief handelen echt iets anders en zou meer een 'levensloopbenadering' moeten zijn. Dit kan al beginnen bij de consultatiebureaus die buiten achterstanden ook ontwikkelingsvoorsprongen zouden moeten signaleren en overdragen. Hiermee kunnen we kinderen al van de start begeleiden daar waar nodig, met name kinderen met een disharmonisch profiel en/of andere specifieke onderwijsuitdagingen. Ook door beter te luisteren naar signalen van ouders en meer kennis (en ondersteuning) op scholen kan er eerder gesignaleerd en gereageerd worden. Reflecterend op de meeste thuiszitters casuïstiek zien we dat er al vele jaren voor de uitval signalen waren die niet afdoende gezien werden of waar niet afdoende op gereageerd werd. Uitval is geen oorzaak maar een gevolg.

7) Kennisoverdracht: Dit is het primaire doel van het onderwijs. Daarbij staat de Nederlandse taal en rekenen centraal. Hierbij wordt gebruik gemaakt van een aantal vaste methodes die per school wel iets, maar vaak niet significant verschillen. Er zijn echter kinderen die anders leren, waarbij deze vormen van kennisoverdracht niet aansluiten en zij hierdoor meer kans hebben op uitval. Dit is te voorkomen door naar het individu te kijken en juist op de kwaliteiten in te zetten, waardoor er ontwikkeling ontstaat. Ook het loslaten van een vast curriculum waarbij alles op 1 niveau getoetst wordt zou hier een oplossing in zijn.

8) Communicatie: Verder is er bijna eenduidig door iedereen aanwezig geconcludeerd dat er wel erg veel mis gaat bij de communicatie tussen professionals en ouders. Zeker daar waar ouders zorgen hebben en/of emotioneel zijn. Het bleek dat veel professionals niet beschikken over kennis betreffende groepsdynamica en gesprekstechnieken. Ook kennis betreffende pedagogisch tact wisselt sterk. Hierin zou aan de basis (in de opleiding) al veel verbeterd kunnen worden.

Ter afsluiting willen wij aangeven dat wij als ouders veel mét onze kinderen spreken en dus veelal fungeren als een spreekbuis vóór onze kinderen. Echter moet in alle gevallen waar mogelijk, ook het kind zelf, gehoord en betrokken worden bij mogelijke oplossingen.

Verder hopen wij dat alvorens de G4 en anderen verder gaan met hun mooie samenwerking, zij ook zo snel mogelijk een aantal kundige ervaringsouders gaan toevoegen aan de diverse overleggen. Al jarenlang hebben ouders hierin niet kunnen participeren en dit heeft, zoals we allemaal hebben kunnen constateren, niet tot de gewenste resultaten geleid. Tijd voor échte samenwerking dus.

Uiteraard zijn wij te allen tijden bereid onze visie mondeling toe te lichten.

Met vriendelijke groeten,

Janine Scherpenberg
Yvonne Muijs
Miranda Wissink
Juliette Mutsaers
Desiree van Doremalen
Jacqueline Gomes
Anke-Elze de Jong Rietstap
Suzanne Boomsma
Sonja Toet en
Wanda Glebbeek.